

derfor vi her, især efter saadanne dunkle Bink, skulde paa en Maade stiltiende vedkjende os den Overbeviisning, at Lovgivningsmagten ikke kunde reformere Næringsforholdene uden directe eller indirecte igjennem en Pengeerstatning at affinde sig med dem, som for Diebliffet befinde sig vel under den nærværende Lovgivning. Dette vilde, efter min Mening, være et saa vrangt Princip og til den Grad udskyde ethvert Haab om at faae vor hele Næringslovgivning reformeret i det Uendelige, at jeg, netop fordi her er Tale om et Laug, som uden mindste Betænkkelighed kan hæves, og hvis Opløsning i over 20 Aar har været under Forhandling, at jeg, siger jeg, netop derfor mener, at det i den omhandlede Henseende er et godt Exempel, vi vilde give ved at begynde med at vedtage den nu foreliggende Lov.

Tscherning: For at faae Anledning til at modstige mig, underlægger den sidste arede Rigsdagsmand mig et Princip, som jeg aldrig med et eneste Ord har givet Anledning til at troe, at jeg vedkjendte mig, idet jeg nemlig lige fra Begyndelsen af har sagt, at hverken i dette eller i Skattefrihedstilfældene var der nogen egentlig Ret, hvortil den lovgivende Magt behøvede at tage Hensyn, men jeg siger kun et Billighedshensyn, der kunde bevirke, at man indrømmede en passende Tid, hvori Afstændelsen kunde skee, og skee paa en billig Maade. Dette vil være den korteste og bedste Vej til at faae Næringsforholdene ordnede; thi den hidtil brugte Fremgangsmaade, i 15 til 16 Aar at underhandle om en sliq Sag, fra Høire til Venstre, uden at komme til nogen Bestemmelse, og saa pludselig falde ned med en Bestemmelse, det er den allerstøtteste af alle Maader. Der er aldeles intet Dunkelt i den Anstuelse, at man skal lade dem, der komme til at nyde Godt af Friheden, i en vis Tid statte til dem, som hidtildags have troet sig berettigede til en udelukkende Brug af denne

Frihed. Der er ikke det mindste Dunkle deri, og jeg har fremstillet dette klart lige fra det første Dieblif, jeg tog Ordet i denne og lignende Sager, foruden de mange Gange, jeg har gjort det paa Tryk.

J. M. Hansen: Jeg skal benytte denne Leilighed til at udtale det Ønske, at man ikke vil vedblive at betræde den ved nærværende Lov antydede Vej med Hensyn til Næringsforholdenes Ordning, nemlig at reformere ethvert Brug for sig (Hør!). Det skulde glæde mig, om man vilde forlade denne Vej og søge den følgende Reform for samtlige Næringsveie saa meget som muligt iværksat under Gæt (Hør!); thi det vilde vistnok være meget skadeligt, om man stykkevis reformerer et Forhold, om hvis Omordning i det Hele man er enig.

Indenrigsministeren: Jeg maa bede at undskylde, at da jeg har maattet være tilstede ved en Sag i det andet Thing lige til dette Dieblif og altsaa ikke har haft Leilighed til at høre de Bemærkninger, som her ere fremfattede, saa kan jeg ikke gaae ind paa samme. Jeg skal blot med Hensyn til Loven i Almindelighed gjøre denne ene Anstuelse gjældende, at det interesserer en talrig Klasse af de Personer, som beskæftige sig med den omhandlede Haandtering, at deres Forhold blive ordnede, og at et Resultat, som fører til, at Loven slet ikke udkommer, er skadeligt og beklageligt for dem.

Da ingen Flere begjærede Ordet, blev Loven, efter-at være oplæst (see Anhanget) sat under Afstemning og vedtaget med 53 Stemmer mod 11.

Efter Dagsordenen gif man dernæst over til 2den Behandling af Forslag til Lov om Portofrihed i Finantsaaret for 1852—53 og om Portonedssættelsens Ophør. (Første Behandling findes i Folkethingstidenden Nr. 334 Sp. 5317.